

Csak pár dologra emlékszem az álmomból, de amire leginkább az a szavak voltak a fényben.

Azt hiszem álltam. A következő pillanatban pedig mintha már a földön feküdtem volna. Meleg napsütötte érzés simított végig a meztelen testemen, ami úgy tűnt, hogy egészen a lelkemig hatol, nem hagyva mást, mint békét és boldogságot.

Nem tudom mennyi ideig tarthatott, de szinte éreztem, hogy valaki még ott volt velem. Szavakat suttogott. Egyszer mellőlem, máskor pedig mintha a távolból szólt volna hozzám, míg nem megállt a hátam mögött. Eleinte nem értettem őket, mégis valamiért éreztem, hogy az arcom elvörösödik és ekkor át karolta a mellkasomat. Az ajka a fülemet súrolta. Az érdes, szúrós bőre a nyakamat forrón égette. Újra megismételte a szavakat, csak most sokkal lassabban. Éreztem a mosolyát, ahogy megjelenik, épp úgy, mint nálam a felismerés. Megértettem egyből és ha az előbb nem éreztem volna így is vörösnek magamat, most még sokkal inkább. A karja szorosabbra fonódott a testemen, amivel akár könnyedén tudna fájdalmat is okozni, ahogy most gyengéden védelmez engem valami elől.

Kiakartam mondani és megismételni minden egyes szót, amit nekem suttogott,

mert rólam szólt mindegyik. A testem már fordult felé és ezt megérezve rögvest elengedett. Bele akartam nézni a szemébe, de már túl késő volt.

A fény hirtelen eltűnt és vele együtt az álombéli alak is.

Felébredtem.

Kinyitottam a szemem.

Csak egy pillanatnak tűnt, mégis teljesen meglepődtem. Mosolyogtam.

Az alku megkötése óta először.

A könyvespolcommal szemben ébredtem. A könyvek most másképp néztek a polcokon. Távolibbnak. Ismeretlennek. Az érzés felettébb furcsa volt és egyben kellemes. Minden nap ébredés után mielőtt még elmentem volna dolgozni, levettem egy könyvet a polcról. Beleolvastam a kedvenc részeimbe és ha úgy gondoltam még néhányszor magammal is vettem. Már mindegyiket többször kiolvastam és ha tehetném vennék újakat, ha lenne rá pénzem. Az alku megkötése után még inkább az olvasói lettem, de bármennyire is elakartam menekülni a valóság elől, nem sikerült. Ahányszor csak levettem egyet, ő biztosan benne szerepelt. Első alkalommal azon nyomban visszaraktam a könyvet és levettem helyette egy másikat, a következő reggel viszont ugyanúgy kivettem. Eljátszottam csukott szemmel is és ott állva végig húztam a kezemet a kötések gerincén, míg nem véletlenszerűen megállítottam az egyiken. Leemeltem és megnézve a kezemben tartott könyvet a borítóról ő nézett vissza rám. „Minden, amit a görög istenekről tudni akarsz” - ez volt a címe, bár én inkább „Minden, amit tudni akarsz Olimposz legnagyobb seggfejről” -re neveztem volna át, ha tehettem volna.

Eleinte ellenáltam és kényszerítettem magam, hogy még gondolni se merjek rá, hacsak meg látom a képét vagy látom a nevét. Így minden egyes könyv választáskor azonnal visszaraktam az elsőt és kivettem helyette egy másikat. Ez körülbelül addig tartott, míg nem egy reggel a második könyv ugyanaz volt, mint az előző. Dühömben az ágyamra dobtam és gondolkodás nélkül kivettem egyet a legszéléről a könyvespolcnak, ahol kizárólag a távol keleti vallású írások voltak. Még a címét is megnéztem és úgy raktam be a táskámba, de amikor a nap közepén a szünetben elővettem Zeusz diadalittas képe nézett vissza rám a felhők

közül a borítón. Akkor először dobtam ki egy könyvet a kukába, ráadásul úgy, hogy közben egy cseppet sem bántam meg. Egész nap jókedvem volt, míg nem hazaért ott álltam az ágyam szélén. Onnantól kezdve jó pár napig harcban álltam a saját könyveimmel szemben, de a végén bizony ő győzött.

Egy teljesen átlagos szombati nap volt. Az ágyamon feküdtem és olvastam egy könyvet, viszont olyan intenzitással, mint még sosem. A szívem hevesen vert. A testem verejtékben úszott, mintha lázban égtem volna. Egyre nehezebben vettem a levegőt és közben a kezem becsúszott a nadrágomba. A szemeim csak úgy falták a sorokat. Egyre közelebb voltam. Csak az utolsó szónál eszméltem rá, hogy mindvégig róla olvastam. Zeuszról. Zeairól. Tudtam, hogy ugyanaz a két személy, mégis valamiért képtelen voltam ezt elfogadni. De mielőtt megálltam volna, már túl késő volt. Lihegve és vesztesen dőltem a hátamnak, miközben kihúztam a nedves ujjaimat a nadrágomból. Kiválasztott egy embert. Engem. Csak azért, hogy játsszon velem és én legyek az ő... - nem törődve az eksztázis-szerű élménnyel azon nyomban becsuktam és úgy ahogy voltam visszaraktam a könyvet a helyére. Soha többé - és mintha a különös erő, ami eddig kényszerített, hogy róla olvassak pár nappal később megszűnt. Azóta megfogadtam, hogy nem fogom kimondani, de még gondolni sem a nevére, viszont az igazságot nem voltam képes megmásítani. Az voltam és az is leszek, mert ő tett ilyenné. A játékszerévé.

Ma reggel viszont másképp éreztem magam, távol ezektől a gondolatoktól. Olyannak, akinek most az egyszer nincs szüksége más kultúrára vagy vallásra, hogy hinni tudjon valamiben. A mosolyom még szélesebb lett. Nevetséges vagyok - és lassan kinyújtottam a karomat felfelé. Nem mintha nem aludtam volna jól eddig is - leszámítva azt az egy napot az évben - mégis valahogy frissebbnek éreztem magam, mint bármikor. Ekkor belém hasított a tudat, hogy mi is történt tegnap. Átlagos napnak indult. Felkeltem. olvastam. Elmentem dolgozni. Túléltem. Hazajöttem. Vacsoráztam. Zuhanyoztam, habár feleslegesen. Megpróbáltam elaludni és akkor ő... - közben talán leengedtem a karjaimat, mert az mutatóujjam már az ajkamon volt. Lassan végig húztam a peremén, felidézve bennem, milyen volt amikor a száját éreztem azon ponton. A hirtelen megjelenése. Az érintése. A nevem, ahogy elhagyta az ajkait. A csók, amit pedig még több követet. A másik kezem elindult lassan a takaró alatt, míg nem az ujjaimat ökölbe szorítva megállásra bírtam őket. Nem csak a reggel miatt, de tudtam, hogy ha csak megérinteném egyszer is, akkor nem lenne visszaút. Megtenném és közben Zeait képzelném el, ahogy fogja és engem nézz. Be akartam csukni a szememet és átadni magam egy könnyed és gyors élvezetnek,

de mielőtt viszont még jobban elgyengültem volna a kezdődő bizsergető érzés a testemben hirtelen elmúlt, ahogy meghallottam az ágy rugójának mozdulását. A másik oldalon.

Ez. Nem. Lehet. Igaz. - a felismerés pillanatában szorongó félelem vett úrrá rajtam. Gyorsan akartam csinálni, mégis a fordulás, ami át vitt az ágy belsőfelére nagyon lassan történt. Izgultam és minden idegszálammal azon voltam, hogy próbáljam magamat visszafogni. Tegnap melegem volt.

Kinyitottam az ablakot.

Egész éjjel nyitva volt.

Biztosan beszállt rajta egy galamb.

Tubica pedig jobbnak látta megpihenni az ágyamban - még egy csikorgás hallatszott a rugók felől a másik oldalon - Egy baromi nagy madár lesz. A fejemben lejátszottam a jelenetet, ahogy egy tollas idegen vissza turbékol nekem, majd távozik az ablakon át.

Már abban a pillanatban sejtettem, hogy nem lesz igaz, de nem álltam le további indokokat gyártani, csak, hogy ne ő legyen. Egy hibát elkövetett tegnap, de ez még... - úgyse számított volna, neki biztosan nem, rám nézve viszont mindent.

A kérdés, csak, hogy mi mást veszthetnék el még az életemen kívül? - vettem egy mély levegőt, hogy egy kicsit megnyugodjak.

Ami pedig este történt... csak egy álom volt és nem több. Szóval aki itt fekszik az ágyban az nem lehet... hiszen ő sosem... - ellenben a valóság és az álom úgy látszott most az egyszer egy és ugyanaz volt, a legijesztőbb értelemben, valamiért viszont abban a pillanatban nem éreztem úgy, hogy félnem kéne.

Áttérve a túlsó oldalra egy férfi csukott szemével találtam magam szembe. Ő az – bár sohasem pillanathattam rá egyszer sem, mégis éreztem, hogy nem lehet más csak ő.

Zeai.

Az isten, aki minden találkozásunkkor használta a testem és ha kellett erőszakkal vette el.

Az isten, aki, most itt aludt az ágyamban és éjjel nem vett el tőlem semmit, ehelyett viszont adott valamit önmagából.

Hiba volt - hangzott a fejemben - Nem is szabadna itt lennie - de még intő szavak sem voltak képesek megakadályozni, hogy ne bámuljam Zeait.

Figyeltem, ahogy a takaró alatt a mellkasa egyenletesen emelkedik. Az arca nyugodt volt, habár még sose láttam közvetlenül, mégis erős késztetést éreztem, hogy megérintsem. A borostáját - önkéntelenül is odakapva a kezem, szinte újra éreztem a szűrő, bizsergető érzést a bőrömön, úgy, mint az este.

Fel kéne keltenem - kiráztam a fejemből a gondolatot és a karomat kinyújtottam felé, de félúton megállt - ... utána meg mit tegyek? Ő egy isten... én pedig... - az ujjaimat gyorsan ökölbe szorítottam és visszahúztam felém. Előbb érzett vágy tüstént köddé vált, ahogy kezdtem rájönni, hogy mi folyhat itt.

Csapda- legszívesebben képen töröltem volna magamat, amiért ennyire naiv vagyok - Csak egy szolga vagyok, egy játékszer, aki csak eddig nem vette észre, hogy az ura valami más játékba kezdett bele. Minden erőmmel hinni akartam ebben, mert, hogy ha mégse ez történik éppen, akkor már bizony el is veszem. Egy másik részem, ami eddig némaságba burkolózott mind eddig, most újra és újra felidézné magában a tegnapi estét. Két embert látna a sötétben de most is csak ő rá tudna gondolni és azt az egy pillanatot keresve a többi között. Arra a bizonyos momentumra, ami rögvest megragadta a gondolatait.

Kimondta a nevem - hihetetlenül hangzott, de még egyszer sem tette meg. Számára csak egy névtelen baba vagy egy gúnyolt név voltam az ágyban. Állandóan és még az utóbbi volt az egyszerűbb. Ha nem a súlyomról, akkor a göndör sűrű barna hajamra tett megjegyzést. A szürke szemeimről, a 27 évemről és az egyszerű életemről.

Csak ő létezett eddig. Mégis az éjjel már ketten voltunk. Vagy tévednék? – hátrahagyva a fejemben dülő kérdéseket a tekintetemet visszatért hozzá.

Nem tudta elkerülni a szememet a feltűnően barna bőrszíne. Mint ha csak a nap csókolta volna végig a bőrét – olyan színe volt, amit egyetlen egy napozás után sem szerez az ember és mint az előbb is mindenáron megakartam érinteni. Korábban örültem a sötétségnek. Elválasztott minket és közben könnyebbé tette a menekülést a fejemben. Most viszont mindent megadtam volna, hogy emlékezzek minden részletére a testéből, amit megérintettem az este folyamán.

Az arcára.

A nyakára és sajnos onnantól megragadta a kezemet, levezetve a legforróbb pontjához.

Tisztában voltam már eddig is isteni mivoltjával, de most ahelyett, hogy a fájdalom és a saját megszégyenítésem tárgyaként gondoltam volna rá, most mindenáron újra akartam érezni, ami kissé megijesztett. Tilos volt, mint önmagannak, mint pedig vele szemben is.

Ha érzésekről van szó, akkor én mindig a vesztes oldalon fogok állni. Reménytelen egy esett vagyok - néztem a mellette fekvő rettegett istent és nem tudtam megállni, hogy ha egy percre is, de másképp nézzek rá.

Elképzeltem, ahogy az ujjaim lesiklanának a válláról. Lassan és türelmesen kalandoznának végig lefelé, érezve minden egyes lélegzetét és szívverését. Talán, ha tudná, hogy éppen mire gondolok, gyorsabban kezdene-e verni? - haladnék tovább egyenesen, míg meg nem érinteném újból a férfiasságát. Az ujjaimat körbe fonnám rajta és úgy kelne életre, majd folytatnám tovább, hogy a teljes nagysága kibontakozzon. Érezném a tekintetét magamon és egy adandó pillanatban belenéznék a szemébe. Nem tudnám elrejteni előle az arcom vörösségét, de nem is akarnám, mert látni szeretném, hogyan reagál. Minden egyes lassú, kimért húzásomra a farkán és minél tovább próbálja elrejteni én annál gyorsabban mozdulnék a falloszán. Vörös voltam, mint a cékla és már azt vettem észre, hogy a szememmel pontosan azt a pontot lestem a takaró alatt, így inkább gyorsan felfelé vettem az irányt.

Az isteneket mindig is idősebbnek gondoltam, viszont a mítoszok elégszer bizonyították, hogy amit az égiek akarnak az úgy is lesz. A találkozóknál során egyszer sem gondolkodtam rajta, hogy mennyi idős lehet Zeai, de most meglátva, hogy szinte csak egy pár évvel lehet tőlem idősebb meglepetésként ért. Rövid dús szőke haja volt, amelyet, akár csak az arcát, ellenállhatatlanul megakartam érinteni. Ez hazugság - mert még ennél is többet akartam.

Minden egyes részét.

Érinteni.

Ízlelni.

Felfedezni mindazt, amit eddig megtiltott.

Csak hogy ha megtenném, egyszer is, tudtam, hogy képtelen lennék tovább elleállni a készítésnek.

Mi történik velem? - a kezem magától megindult felé, de félúton látva a szemhéja rezdülését megijedtem. Gyorsan visszahúztam és amennyire lassan csak tudtam a hátramra fordultam. Az a furcsa vágy, hogy megérintsem alább hagyott, ahogy a plafont kezdtem el bámulni, de még mielőtt ezen tovább gondolkodhattam a félelem újra erőt vett rajtam.

Egy isten van az ágyamban, akinek nem kéne itt lennie - forgattam a fejemet zavaromban - Ez nem történhet meg velem!

Becsuktam a szememet. Gyerekes egy ötlet volt, de egy próbát megért és közben óvatosan visszafordultam az ágy másik oldalára. A fejemben minden létező imát elmondtam, de mindenesetre egy istenre sem gondoltam.

Kinyitottam és amikor a tekintetemet újra Zeaire esett, már biztosan tudtam, hogy ez a valóság.

Tegnap újra eljött hozzám, amivel megszegtek az alkut.

Tegnap este, minden létező szabályát megszegtem.

Ma reggel pedig ahelyett, hogy egyedül ébredtem volna, mint az elmúlt 5 év alatt, most itt feküdt az ágyamban.

Az egyetlen dolog, amiben teljesen biztos voltam azaz volt, hogy legkésőbb a nap végére halott leszek.

Próbáltam mosolyogni és nem gondolni az elkerülhetetlenre, de már túl késő volt.

Idegem voltam.K

Kerülgetett pánik.

Tehát ha minden igaz van három lehetőségem. Az első, hogy maga Zeai fog megölni, visszautalva az előbbi csapda teóriámra. A második, hogy Héra megtudja és a létező összes nőt rám uszítja, hogy lincseljenek meg a nyílt utcán. A harmadik és lehetőleg a leggyorsabb, ha maga Fenrir jön el és büntetett meg - nagy levegőt vettem és próbáltam nem hagyni, hogy most azonnal kidobjam a taccsot.

Felé fordítottam a fejem és most az egyszer tudtam, hogy valami nincs minden rendben velem. Nem csinált semmit. Csak aludt és feküdt, mégis amikor ránézek úgy éreztem, hogy az a szörnyű jövő, amit az előbb lefestettem nem is létezne.

Egy részem, azt kívánta, hogy bárcsak mellé bújnék, hogy az egyetlen dolog, amit, ha meglát ébredéskor az én legyenek. Nem akartam kimondani hangosan, de szükségem volt, hogy kitöltsem az szobában lévő csendet.

Zeai. Miért vagy itt? - és a legfontosabb - Mit tettél velem?

Szerencsére nem ébredt fel és reméltem, hogy ez még így is lesz egy darabig. Válaszokra meg most úgysem számítva jobbnak találtam, ha

a lehető legtávolabb kerülök Zeaitól, ameddig is nem tudom mi okozza ezt a hirtelen támadt késztetést, hogy mindenáron vele legyenek. A legjobb megoldás, ha nem leszek vele egy térben, főleg nem egy ágyban. Így hát amilyen csendesen és lassan csak tudtam kimásztam a takaró alól.

Finoman letettem a lábamat a földre, majd hangtalanul elindultam a szekrény felé, hogy kivegyek belőle pár ruhát, amikor a talpam alatt a reccsenés megállított. Kinéztem az ágyra és ő még mindig ugyanúgy volt. Békésen aludt. Furcsa érzés volt, de egy pillanat erejéig, örültem, hogy itt volt. Már, ha nem is abban az értelemben, hogy velem, viszont távol a zavarodott világtól. Talán csak túl szentimentalista vagyok ilyen téren, hiszen annyit olvastam a mítoszait és a róla szóló írásokat, hogy szinte már úgy éreztem jobban ismerem őt, mint ő maga. Ez persze csak egy újabb hazugság, de talán, ha lenne még egy esélyem, hogy újra kezdjem az egészet, akkor... - féltő volt, hogy ha tovább gondolom, onnan már nem lesz visszaút.

Jó reggelt Zeai - suttogtam, majd újra elindultam.

A szekrény ajtaját óvatosan kinyitottam és amilyen gyorsan csak tudtam kivettem belőle egy pár ruhadarabot. Már beakartam csukni, amikor kopogásra lettem figyelmes a padlón. A hang irányába néztem. Zeai még mindig az ágyban feküdt, viszont a nyitott ablakon át beáramló szélben esőcseppek hullottak be. Visszanyúltam és levettem az akasztóról az egyik kapucnis felsőmet. A ruhákat megfogva letettem az asztalomra, majd odamentem az ablakhoz, hogy becsukjam. Különös. Eddig észre sem vettem, hogy ilyen idő lenne - emlékezve a kellemes napfényre a reggel, míg nem rájöttem, hogy az is csak talán az álom része volt. Útközben felé pillantottam.

Vicces mert rólad is azt hittem Zeai - megálltam az ablak előtt és kinéztem. Az eget sötét fellegek lepték el és bármerre is néztem, nem láttam a végét.

Talán még most is álmodok - elkezdtem lehúzni az ablakot és a még nyitott résen át hirtelen befújt a szél.

Még időben bezártam, félve attól, hogy valamit lefúj, összetörik, ő pedig egyből felébred. Szerencsére nem történt meg. A szoba ugyanúgy csendes maradt, viszont most már némi friss levegővel. A furcsa az egészben az volt, hogy bár egész végig ott álltam az ablak előtt, de nem fáztam, még hűvösnek sem találtam az időt, mégis az ott lévő hőmérő közel 1 fokot mutatott. Mellesleg még mindig meztelen voltam, amin persze gyorsan változtatni is akartam.

Megfordultam és ekkor láttam meg, hogy bár a szelet nem éreztem, mégis volt ereje megmozdítani a takarót. Feltárva előttem Zeai csupasz testét és valamit, amit elakart titkolni előlem. A hátán feküdt és ahogy közelebb mentem, úgy vettem ki jobban a bal oldalán lévő hosszú sebet. A vállán, a karján és a bordáinál végig húzódott. Első ránézésre valamiféle karmolásnak néztem, amely többször is megismétlődött. Figyeltem tovább és ahogy követtem a vonalát, úgy

eszméltem fel arra, hogy ez csak egyetlen egy marás lehet. Közelebről tekintve pedig a körülötte lévő apró éles bemélyedéseket, már nem voltam biztos a karmolásban. Szinte úgy nézett ki, mint egy cápa okozta harapás, csak ez sokkal, de sokkal nagyobb volt, legalábbis a tévében látottakhoz képest. Ki tette ezt veled? - majd hirtelen a seb körül a bőr elkezdett szürkévé válni. Azon nyomban a számhoz kaptam a kezemet ijedtemben. Zeai nem ébredt fel, de az eddigi nyugodt arcot fájdalom kezdte át itatni. A kellemes álom helyét borzalmas rémálom válhatta fel. Szaporábban kezdett el lélegezni. A mellkasa le-fel hullámozott. Újra a sebet néztem, ami körül lassan feketévé vált a bőr, majd hirtelen megállt és nem terjedt tovább. Pillanatokon belül a férfi pedig újra nyugodtan aludt. Legalábbis még most, de mi lesz legközelebb? - visszahúztam rá a takarót és többé már nem is figyelve a lépteimre gyorsan odamentem az asztalomhoz.

Felöltöztem, miközben végig őt figyeltem.

Bármi is okozta azt a sebhelyet, képes volt nem csak, hogy megsebezni, de meg is fertőzni egy istent és bele se merek gondolni, mi lesz, ha tovább terjed. De még van időm - álmát meg sem zavarva feküdt tovább, az aggodalomnak a jelét sem véltem felfedezni az arcán. Az alku megkötése óta féltem, gyűlöltem és megvettem a nevét, de sose kívántam volna a halálát egyszer sem. Legbelül néha úgy éreztem, hogy nem csak én vagyok az egyetlen áldozata az istenekkel kötött szerződésnek.

Tarts ki Zeai - éreztem, ahogy magamra húztam a pólót, hogy rám férne egy zuhanyzás a tegnap este után, viszont nem akartam több időt elfecsérelni feleslegesen. Magamhoz vettem a pénztárcámat és a kulcsomat. Az istenek nem halhatnak meg - az ajtóhoz érve felvettem a cipőmet és még utoljára benéztem - Főleg nem az én szobámban.

Kiléptem a lakásból, majd bezárva magam után csak rá tudtam gondolni és a sötét halott bőrre, ami percről percre közeledett a szívéhez.

De egy kérdés még mindig nem hagyott nyugodni.

Zeai miért vagy itt?

A lift nem jött, így a lépcsőn kellett lemennem. A ház csendes volt és közben nem találkoztam egyik szomszédossal sem. Az utolsó lépcsőfokról még le is ugortam és úgy rohantam tovább a bejárati ajtóig. Kilépve az esőbe lesiettem a

lépcsőn és az utcára kiérve elfordultam jobbra. A szemem előtt nem volt más, mint, hogy minél gyorsabban menjek, így észre sem vettem a közeledő fekete nőt a három rottweilerrel. Az ugatásokat meghallva azon nyomban megálltam, de már túl késő volt. A vállammal neki ütköztem és mind a ketten egyszerre a földre kerültünk. Ő a fenekére esett, míg nekem sikerült a kezemmel felfognom a nagy részét.

Oh Istenem, annyira sajnálom... - azonnal kinyújtottam a karomat felé, amelyet elfogadva együttesen felálltunk és rá jöttem, hogy a kutyák már nem voltak sehol.

A kutyái? Hova... - a földet néztem, míg nem felnéztem rá.

Hosszú karimájú fekete kalapot viselt, amely teljesen kitakarta az arcát előttem, viszont sejtve, hogy merre nézhet követtem a tekintetemmel az utca másik végébe, ahol éppen sietve befordultak a kutyák.

Istenem, én nem tudom, hogy mit... - és nagy meglepetésemre most először szólalt meg a nő, talán túlságosan is vidáman.

Nem az enyéme. Hála az égnek - leporolta a fekete csipkés koktélsruháját, majd rám nézett - Neked meg úgy is, épp más dolgod van.

Mielőtt reagálhattam volna erre megfogta mindkét vállamat és odahajolt a jobb fülemhez.

Menj végig az utcán és aztán fordulj jobbra. Csak keresd a zöldet - elengedett és miközben újra elnézett arra, amerre a kutyái eltűntek, úgy tűnt elő a kalap alól egy halvány mosoly.

És még valami Sean - két ujját a szájához emelte - Fuss!

Fütytyentett egy nagyot, mire egyből elkezdtem futni abba az irányba, amerre tartottam is eddig. Hátra akartam nézni, hogy utoljára rápillantsak a titokzatos nőre, de a testem nem engedelmeskedett. Előre. Előre. Csak előre. Nincs megállás - üzent a testem és engem csak vitt előre a lábam.

Embereket kerülgetem végig az utcán nem is foglalkozva a zuhogó esővel. Meglátva a zebrát jobbra átrohantam úgy, hogy egyik irányba sem néztem át. Szerencsémre nem volt nagy forgalom az úton. Igaz, hogy abban a pillanatban

megállna a kocsi, ahogy veszélybe kerülnék - legalábbis a pletykák szerint - de azért nem szívesen próbálnám ki. Átjutottam a szemközti utcára, majd onnan pár lépésre megláttam a zöldtet. Nagy vastag neonbetűkkel kirakva, hogy patika. A lábam még akkor sem állt meg, amikor beléptem a boltba.

Jó napot! - nem volt senki a pénztárcánál így még oda sem érve a pulthoz egyből elkezdtem sorolni, hogy mire van szükségem a patikusnak.

Az idős szemüveges hölgy pedig rá sem nézve tüstént hátra ment, míg én végre megálltam és volt időm átgondolni az előbb történeteket.

Ki volt az a nő? - ha isten volt, akkor a nevem számára nem lehetett ismeretlen, viszont, ha nem, talán még nagyobb bajban vagyok, mint hittem volna. A három kutya? - mintha egy pillanatra beugrott volna a neve és már magam előtt láttam, de a következőben már az egész ködbe burkolózott.

Szinte már a nyelvem hegyén volt - a pultot figyeltem, míg meg ne hallottam a hangját.

Micsoda? - a fejemet felemeltem és szembe néztem az idős patikussal.

Nem lehetett volna megmondani ránézésre, hogy hány éves lehetett. Idős volt, de nagyon, amelyet nem csak a ráncok, a fakóbőr, a kontyba fogott ősz haj, hanem a szemek. Szinte tejfehérnek néztek ki a világos kék szín peremén és annyi világgal tele, hogy az talán egy ember számára is túl sok lenne.

Semmi, azaz... - összpontosítani kezdtem, de úgy tűnt bármi is volt az, már eltűnt - úgy látszik elfelejtettem.

Lehet, hogy jobb is így - feltolta az orrán a fekete szemüvegét, amelynek a két szára úgy nézett ki, mint két madártoll, majd a kezéből elém tett mindent, amit csak kértem.

Ez minden fiatalember?

Igen - miközben beütötte a gépbe és a kijelzőn megjelent az összeg, a szemem letévedt a fehér köntösén lévő kitűzőjére, amelyet elolvasva nem tudtam magamat visszafogni.

Olvastam egyszer, hogy Odin egyik hollóját éppen úgy nevezték, mint önt.

Munin - benyúltam a zsebembe és kivettem a pénztárcámból, ami volt benne.

Letettem a pultra és közben csak mondtam tovább.

A legenda szerint ő volt a... - úgy látszott, hogy még az emlékezetem is kifog ma rajtam.

Kérsz hozzá szatyrot? - bólintottam egyet, a patikus pedig mit sem törődve az előbbi közjátékkal elkezdte berakni a gézcsomagokat és a fertőtlenítő oldatot.

Kész csoda, hogy megúsztad eddig. Nekem is elkéne néha ilyen szerencse - átadta a kezembe, miközben mosolygott.

Tessék? - úgy éreztem, hogy mintha valamiről lemaradtam volna, amin ma már nem is csodálkoznék.

Az esőre céloztam - rám mutatott - Száraz a ruhád és hajad is.

Megérintettem a fejemet, majd lenéztem a kabátomra és próbáltam nem meglepődött arcot vágni. Igaz, hogy az alku által érinthetetlenek voltunk, de azért nem ilyen mértékben.

Legyen további szerencsés napja - megigazította újra a szemüvegét és mielőtt még hátra ment volna, azt mondta - Emlékezz

Nem is beszélt, hanem inkább káromgott az idős hölgy, de mielőtt még megformálhattam volna a szavakat, már is elfelejtettem és helyette csak ennyit mondtam:

Önnek is! - ezután kiléptem a gyógyszertárból és abban a pillanatban újra neki ütköztem valakinek.

Egy esernyős nőnek és ellentétben a másikkal, most sikerült egyikünknek sem elesnie.

- Elnézést én.... - eleinte biztosan ő volt, a hölgy, akinek éppen csak most mentem neki, de ahogy találkozott a pillantásunk, úgy változott meg és láttam meg az ismerős üres tekintetét.

- A fenébe! - elkezdtem futni, de nem a lakásom felé, hanem éppen az ellenkező

irányba.

Le kell ráznom valahogy és minél előbb vagy talán Zeainek már túl késő lesz addigra - próbáltam nem az embereket nézni és főleg nem a nőket, akiknek pillantását állandóan a hátamon éreztem, ahogy elhaladtam mellettük.

A hideg pillantásokat. A merev arcot, akár egy szoborét és azt a mosolyt, ami felért egy halálos ítélettel. Esernyők hullottak le a földre és szinte azonnal próbáltak utánam nyúlni, de szerencsére mindig sikerült elugranom vagy leelőzöm az ismeretlen hölgyeket. Mindenhol ott volt és éreztem, hogy most nem fogja beérni a gúnyolódással. Valami baj volt - és egy érzés azt sugallta, hogy ő szerinte biztosan én tehetek róla.

Barátok, férjek és gyerekek szölongatták párjukat, feleségüket, anyjukat, de ők egy időre eltűntek, hogy az istennő használhassa a testüket, viszont azon nyomban visszatértek, ahogy sikerült meglógnom előle a következő sarkon. Futottam, ameddig a lábam bírta és meg kell hagyni elég jó formában voltam. Beleszámítva azt tényezőt is, hogy szakadt az eső és rajtam egy vízcsepp sem volt. Nem tépelődtem rajta többet, mint amennyit szükségesnek véltem, főleg ezután a nap után.

Körbe néztem az utcán és nem látva egy nőt sem bementem az éppen nyíló sikátorba és a legközelebbi kuka belső oldala mellett megálltam a falnak dőlve. Átgondoltam hol vagyok és milyen messze a lakásomtól, közben is hálát mondtam az eddigi magán edzéseimnek. Persze éreztem azt is, hogy talán egy kicsit még többet kéne. Kifújtam az eddig benn tartott levegőt, majd vettem egy mély lélegzetet, miután letöröltem a homlokomról az izzadtságot. Sose gondoltam volna, hogy éppen egy istennő elől fogok elfutni - belenéztem a szatyorba, hogy minden meg van -e, amikor is meg hallottam a nevemet.

Szia Sean! - mielőtt még bármit is tehettem volna megragadta a torkomat és felemelt a feje fölé - Úgy látom még rád fér egy kis edzés, főleg, ha előlem akarsz elfutni.

Az indai hölgy mosolya talán nem lett volna baljóslatú, ha nem Hérával néznék szembe és szorítaná össze az ujjait a torkomon.

- Szóval, akkor hát beszéljünk - leejtettem a földre a szatyrot, ahogy próbáltam enyhíteni a szorításán, de mintha egy hegyet akartam volna eltolni pusztá kézzel.

- Látom el vagy foglalva Sean, így hát mit szólnál hozzá, ha inkább én kérdeznék, te meg szépen válaszolsz nekem vagy választhatod a gyorsabb a módszert is - már a pusztá öklömmel próbáltam leszedni magamról, amikor még jobban megszorította a torkomat.

Hirtelen elöntött a légszomj és kapkodni kezdtem a levegőt. Hérával együtt a világ is elkezdett forogni körülöttem.

Oh, te szánalmas kis féreg - elhúzott pár centire majd jó erősen a falhoz vágott - azt hitted, hogy az alku majd megfog védeni tőlem - a szorítása engedett, de csak annyira, hogy újra levegőhöz jussak és tisztán lássam az arcát, ahogy a fülemhez hajolt.

Rosszul hitted szajha - felemelte a mási kezét, amelyen a körmei egy pillanat alatt megnőttek, majd odanyomta az arcomhoz a mutató ujját és lassan elkezdte végig húzni rajta - Ez pedig még csak a kezdet.

Aztán egy suhintással véget ért, egy hosszú mély sebet ejtve az arcomon.

A fogaimat összeszorítva próbáltam legyűrni a fájdalmat, ahogy az orrom megtelt a vér illatával. A levegő eközben sem lett több, de szerencsémre kevesebb se, így próbáltam annyit magamba szívni, amennyit csak tudtam.

Meghallottam a nevetését, de úgy tűnt mintha a távolból szólt volna felém, csak úgy, mint az azt követő szavai is.

Kérlek Sean, ne küzdj ellenem - aztán éreztem, hogy a torkomat fogó ujjai helyett már öt kés nyúlik ki felém - még véletlenül megölnélek, azt pedig egyikünk sem akarja.

Ránéztem és az eddig érzett összes megalázásért és fájdalomért, amit okozott kész voltam rázúdítani a teljes haragommal együtt.

Zeai bajban van, én pedig itt nem tudok semmit tenni ellene - belenéztem a jéghideg szemekbe. Ölj meg és meghal a drágalátos férjed is - jó hangosan kiakartam mondani és megnézni, milyen képet fog vágni, de nem tettem. Ő pedig vissza mosolygott.

Legalábbis idő előtt biztosan nem - az öt éles körmét a torkomnak nyomta - Kezdjük is hát el. Első kérdés: Hol van Zeusz?

Mi?! - erre rögvest végigszántotta a másik kezével az arcomat, öt véres vonalat hagyva rajta.

Felakartam kiáltani a fájdalomtól, amikor a pengék résnyire bele fúródtak a torkomba.

- Újra megkérdezem Sean. Hol van a férjem?! - kiáltotta az arcomba, én pedig csak túrtam.

Jéghideg tekintete nem volt újdonság a számomra. Hány napig is kellett végig hallgatnom a sértegetéseit és még többször szembesülnöm a megalázással mindenki előtt az utcán és nem csak utána, hanem még jó sokáig. Ez elég erőt most ahhoz, hogy most ne adjam meg amire annyira vágyik.

Nem tudom mit olvashatott ki a szememből, de úgy látszik az elég volt hozzá, hogy fokozatosan visszahúzza a karmait a bőrömből.

Egyrészt persze megdöbbsentem a kérdésétől, másrészt tényleg fogalmam sem volt az egészről. Zeusz váratlan megjelenéséről tegnap este és hogy mintha egy teljesen más istennel lettem volna az ágyban. A furcsa és megmagyarázhatatlan vihar. A cáfafogszerű seb. Az elfeketedett bőr. Az eső, ami nem fog rajtam. Az, hogy egy isten képes ártani nekem. Egyiket sem tudtam megmagyarázni, de még ha tudtam is volna a válaszokat, akkor sem mondtam volna el neki. Ellenben úgy tűnt, hogy bármilyen játékot is űznek egymással, én egyáltalán nem kértem belőle és főleg semmi közöm nem volt hozzá. Megszólaltam és még én magam is meglepődtem, hogy mennyire nyugodt volt a hangom, viszont belül dühöngtem.

Nem tudom, de úgy látszik te talán már elfeledkeztél róla, hogy 5 héttel ezelőtt járt nálam - gúnyolódtam és hamarosan már minden egyes szót ordítottam felé - Mert én nem és arra sem, hogy az alku szerint legközelebb egy év múlva fog újra megerősokolni!

Erősen köhögtem egyet és már azt vártam, hogy mikor fognak az éles ujjak a torkomba mélyedni, ahelyett viszont épp, hogy enyhült a szorítása. Ránéztem és meglepődve vettem észre, hogy talán már nem is ő nézett vissza.

Héra arca mind eddig merev és érzelem mentes volt, de most szomorúság és zavarodottság tükröződött róla. Az indiai hölgy szeméből egy nagy könnycsepp hullott ki. Óvatosan leengedett a földre, mire azonnal a karjaiban találtam

magam és zokogni kezdett.

Annyira sajnálom... én... - elakartam taszítani magamtól és minél távolabb kerülni tőle, amikor is a folytatást hallva lefagytam - ha tudtam volna, hogy veled is ugyanezt teszi, akkor én... Sean.

Nem az idegen nő volt. Héra állt előttem még mindig, aki egy perccel ezelőtt még a falat akarta véremmel átfesteni, most pedig a vállamon sír megbocsátásért.

A szemem sarkából lepillantottam a szatyorra. Kész voltam utána nyúlni és azon nyomban kirohanni a sikátorból meg sem állni a lakásomig.

Sajnálom Sean. Tényleg nagyon sajnálom - óvatosan átkaroltam, félve attól, hogy bármelyik pillanatban karóba húzhat a körmeivel, amelyek úgy látszik közben újra normális méretűek lettek.

Semmi baj. Megbocsátok - és nagy nehezen hozzá tettem - Nem a te hibád.

Ez pedig mintha használt is volna, abbahagyta a sírást.

Tényleg nem tudod, merre van?

Nem - egy pillanatra azért eszembe jutott, hogy mi van, ha Héra megtudná gyógyítani és ahelyett, hogy segítenék rajta, éppen ezzel okozom a vesztét.

Észre sem vettem, hogy közben az istennő már elengedett és mindvégig az arcomat figyelte. Egyből büntudatom lett.

Mi a baj Sean?

Semmi - erőtlően hangzott, ami nem tűnt meglepőnek a kínzásokat figyelembe véve, de ezzel együtt megpróbáltam mindvégig a szemébe nézni.

Úgy látszott sikerült meggyőzőnöm.

Rendben - lehajolt a szatyromért és átadta nekem - De ha még is látnád, akkor megmondanád neki, hogy kerestem?

Mosolygott. Őszintének tűnt, ami soha nem jelent jót egy istennél, főleg, ha az

előbb megakart ölni.

Persze - vizonoztam egy halvánnyal a szájam sarkából.

Elmentem mellette, de hirtelen még utánam szólt, én pedig megfordultam. Ő ott állt már szorosan a hátam mögött.

Bocsi, de nem hagyj nyugodni, míg meg nem kérdezek valakit róla - nyomban bólíntottam egyet, de magamban tudtam, hogy ezt az egészet csak formaiságból kérte, mert egy isten mindig felette áll az emberi tényezőkn.

A kérdését hallva, viszont tettem egy lépést hátra.

Szerinted nem szokatlan ez az időjárás? - felnézett az égre - Érdekes, mert eddig mindig tudtam, hogy merre van és mit csinál.

Követtem a pillantását, míg nem a hangja hirtelen már a hátam mögül érkezett.

Ahogy az elmúlt 5 évben - csak a szúrást éreztem eleinte - Minden egyes kielégült nyögését, ahogy elévezett benned újra és újra, te pedig próbáltad elfojtani magadban a fájdalmat.

Beljebb toltta őket és újra megcsapta az orromat a friss vér. A testemből fokozatosan szállt el az erő.

Elakartam dőlni. Zuhanni bármerre, bármire, csak hogy távol legyek Hérától, de ő még ezt sem engedte meg nekem. A másik kezével átfogta a mellkasomat és ott tartott. Az ajkát pedig a fülemhez téve folytatta.

Akarod tudni Sean, hogy igazából mit élveztem leginkább? Azonkívül, hogy amikor azt hitted elment és nem hallja, ahogyan álomba sírtad magad az első együttlétetek végeztével. Utána meg elmenekültél valahova jó messzire a fejedbe, miközben veled volt. Szerinted nem volt végig tisztában ezzel is? - előttem volt Zeai arca, ahogy ott feküdtem mellette ma reggel.

De a legjobb rész mind közül, hogy te mindvégig nem adtad fel a reményt - eszembe jutott, ahogy az este kimondta a nevemet.

Olvastál róla. Álmodtál róla. Azt képzelted, hogy különleges vagy, mert téged választott - a karmai mélyebbre húzódtak minden egyes mondatával.

De tévedtél Sean. Te nem vagy másabb, mint bármelyik halandó, akit a múltban az ágyába csábított. Egy sem volt igazi szerelem, csak ő tette azzá. A vicc az egészben, hogy téged valamiért megkímélt a hazugságoktól - egy mozdulattal kihúzta a körmeit az oldalamból, de még a másik kezével fogott.

Kár. Pedig szívesen megnéztem volna az arcodat, ahogy rájössz, hogy az alku miatt éreztél bármit iránta és mint láthatod meg sem tud védeni téged - nevetett.

Egy könnycsepp gördült le az arcomról, amelyet meglátva finoman le törölte a véres kezével.

Semmi baj Sean. Most már nem kell félned többé. Szabad vagy - elengedett és a testem magától dőlt előre.

Lassan történt és még emlékszem, hogy közben becsuktam a szememet is. Hallottam a lépéseit, egy ideig aztán pillanatokon belül egy nő felsikoltott. A szavak fölöttem el mosódtak a tudatomban. Furcsa, de nem éreztem a zuhanást, vagy mikor értem el a földet. Bizonyára a vérveszteség miatt lehetett.

A hajamba belekapott a szél. Eszembe jutott a nyitott ablak. Az ágy. Az este. Zeai. Az utolsó gondolatomként rá gondoltam.

Bocsáss meg - aztán minden elsötétült.